

Աննա Սարգսյան

Ձոն լուսակիրներին

Ես համոզված եմ, որ օրերին փարված ստվերը ձյունը կմաքրի նորեն,
Եւ արեւն իրեն հատուկ ճառագով
կցուլա ու մեզ կստիպի ժպտալ,
Մե'րն էլ ետ կգա, կդառնա նա տուն՝ մոլորված որդու դեմքով մեղավոր,
Կփարվենք նրան, կգրկենք ամուր,
կներենք՝ ինչպես երբեք չենք ներում:
Ու մեզ նմանվող կլինեն շատերն,
սիրո, բարության կարոտ հոգիներ,
որ բազում ցավեր են իրենց մեջ կրել՝
հույսը գարունքի պահելով միշտ վառ,
որ չե'ն մոլորվել, չե'ն իջել ծնկի,
հիացմունքն ի կյանք պահել են անմար:
Թե տատերիս մեջ հնչյուններ որսաք՝
ուրեմն ոգեղեն հրաշքը դեռ կա,
ա'յն, որ գերել է, ինձ դարձրել ստրուկ,
ուն հաճույքով եմ դարձել ես ծառա:
Մեղանին, նույնիսկ, փնտրել եմ ստեղներ
ու հրաշքով մի գտել եմ, գիտե՞ք,
ու թեւ հարթ էր սեղանն այդ թվում՝
անհարթություն'ն էլ ինքս եմ ստեղծել
ու երգ եմ հյուսել այս օրվա համար,
որ էլ խույս չտամ ես ինքս ինձնից,
որ նվիրեն այն ինձ իսկ նմանին՝

ով փորձության մեջ մնաց անվարան:
Երգն այդ ձոնել էմ նրա'նց, ով չայրեց
իր երազները ունայն պահերին
էի ով մարտնչեց քամու դեմ անգութ
ու ոգու լույսով հաղթանակ տարավ,
ով տեսավ օվկիան անջուր ջրհորում
ու երկնի մովում ճառագայթ տեսավ,
ով գիշերներ մնալով արթուն՝
աղոթեց ի լույս մոտալուտ օրվան:
Դիլիջան
4.04.2020թ.